

idet han bemærkede; at han meget havde benyttet den norske Lov af 28de September 1857, og at han ikke vilde smykke sig med de Fjendte, som kunde falde af paa Grund af det Helbige i denne norske Lov. Dette er jo en meget smuk og passende Udtalelse, men jeg troer virkelig ikke, at det ærede Medlem, netop naar der blev Spørgsmaal om Anvendelsen af denne norske Lovs Bestemmelser her, vil have synderlig Anledning til at frygte for, at det just vilde blive smukke Fjendte, som han vilde vinde derved. Jeg vil ret bede det ærede Thing at lægge Mærke til, at de Bemærkninger, som jeg endnu maatte komme med, ikke ere rettede mod den norske Lov, men derimod imod det Forslag, der har til Hensigt at overføre den norske Lovs Bestemmelser til os. Der er nemlig en anden Sætning, hvormed det ærede Medlem begyndte sit Foredrag, hvormod jeg bestemt vil protestere, og det er den Yttring af ham, at dersom Forslaget ikke duede noget, vilde han ogsaa være fri for Ansvar. Jeg formener, at det er Noget, enhver Rigsdagsmand bør holde fast paa — der er mange Hensyn, der maae bringe dertil — at kommer man med Forslag her, bør man ikke frigjøre sig for det Ansvar, der følger af, at man kommer frem med Noget, som man ikke selv maatte finde rigtigt. Man kan ikke kaste et Lovforslag ind her og saa sige: Er der noget Godt derved, bryder jeg mig ikke om at faae Roes derfor, men duer det ikke, er jeg fri for Ansvar. Dette er en uheldig Betragtningssaaade. Hvis jeg skulde udtale mig ganske aabenhjertigt — og man tillade, at jeg gjør det — om dette Lovforslags Fremkomst, vilde jeg sige, at det havde været langt beqvemmere for det ærede Medlem og for Thinget, dersom det ærede Medlem havde taget den norske Lov af 28de September 1857 og forelagt den for Thinget, blot med nogle smaa Ændringer, der alene angik Benaævnelserne, saasom: Herred, Birk, Sorenssriver, Retsbetjent og adskillige saadanne Udtryk; han skulde da have sagt: Her er den norske Lov af 28de September 1857, og den foreslaaer jeg ophøiet til Lov for Danmark med disse og hine Smaaforandringer. Dette har han nu ikke gjort, men det vilde vistnok have været beqvemmere for ham, thi hans Forslag er ikke

andet end en reen fuldstændig Afskrivning af den norske Lov af 1857, saa besynderligt Ord til andet, at der er Udtryk, der virkelig kunne frappe, fordi de ere reent norsk Talebrug. Naar det f. Ex. i § 1 hedder, at der skal bestilles en midlertidig Overformynder, der ikke skal „forrette“ i længere Tid, saa er dette en uheldig Sprogbrug, og saaledes er der flere Anvendelser af dette Ord uden Object, der stiller det Hele ganske besynderligt. Det er ikke blot i denne Henseende, at der er Defienser for, at det ærede Medlem altså trofast har taget den norske Lov, men der er Bestemmelser deri, som, hvis jeg turde trætte det høie Thing med Detailler af denne Natur, ikke vilde forekomme synderligt mindre paafaldende end det, jeg tillod mig at paapege. Det vilde ogsaa have været beqvemmere for Thinget, hvis det ærede Medlem havde fulgt den Fremgangsmaade, jeg anbefalede; det gif virkelig mig saaledes, at jeg ved at læse Lovforslaget havde noget ondt ved at finde, hvorledes man efter en omhyggelig Overveelse af danske Forhold kunde komme med et Lovforslag af dette Indhold, fordi det ikke stod mig fuldkommen klart, hvorledes den norske Lov var, men da jeg fik den frem, var det klart nok. Det havde dog været ønskeligt, netop for at Thingets Medlemmer ikke skulde komme i denne aldeles ørkesløse Overveelse, om de havde vidst, at det var den norske Lov, der laa for, og ogsaa af en anden Grund, nemlig den, at saa nøie det ærede Medlem end har holdt sig til den norske Lov, har han dog ladet nogle Bestemmelser falde ud, der vilde have været paa deres rette Plads, dersom man ellers kunde gaae ind paa Lovforslaget. Disse almindelige Bemærkninger kunde maastee, troer jeg, give et Bidrag for Thinget til at komme til en Erkjendelse af, at dette Lovforslag ikke vilde være heldigt. Denne Erkjendelse vilde sikkert blive bestyrket, hvis jeg paa nogen Maade turde indlade mig paa at gjennemgaae Paragrapherne; jeg turde lade enhver af Thingets Medlemmer opgive mig en Paragraph og sige: Critiseer den, og jeg skulde gjøre det saaledes, at der næppe kunde være Tale om, at dette Lovforslag skulde kunne gaae igjennem. Jeg skal dog blot tillade mig et Par Bemærkninger til den